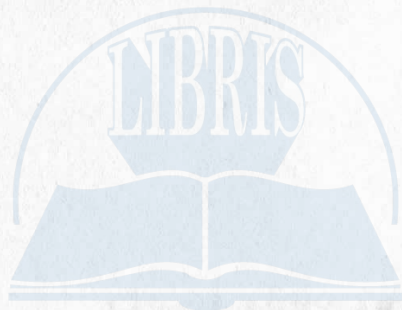

1

1515 d.Hr.

Carul de rahat, cum îi ziceau în cartierul dell' Angello, trecea o dată pe săptămână. Lunea.

În lunea aceea, după cinci zile de ploaie torențială, carul de rahat înainta cu greu pe ulița îngustă a Pescăriei, abia trecând, cu butucul roților zgâriind câteodată zidul caselor. Cei șase pușcăriași puși în lanțuși în urma carului se afundau în noroi până la glezne și icneau de efort, căznindu-se să scoată roțile din gropile în care se împotmoleau. Izmenele lor de lână proastă, grele și găurite, erau năclăite până la vintre. În fața carului mergeau alți doi pușcăriași, legați cu lanțuri unul de altul, care trebuiau să adune gălețile pline de gunoaie și de excremente din fața porților caselor sau din curți și să le arunce în imensa troacă pusă în car. Pe cei opt pușcăriași îi controlau patru oșteni, doi în fața și doi în spatele puturoasei procesiuni.

În spatele carului se adunase o mică ceată pestriță, alcătuită mai mult din străini decât din romani, cum adesea se întâmpla în Cetatea Sfântă. Erau doi învățați germani, cu cărți grele la subraș, trei maici cu glugi mari cu vârfuri ascuțite răsucite în sus, care înaintau cu capul plecat, un sarazin cu pielea ca alunele prăjite, doi soldați spanioli, cu pantalonii lor colanți cu un picior

galben și unul roșu, care păseau cu ochii întredeschiși ca să-și domolească durerea de cap, după ce-și petrecuseră noaptea într-un han, și care acum se grăbeau să ajungă pe unde erau încartiruiți ca să nu fie declarați dezertori, și mai era și un indian, cu turban și cu o cămilă care răgea, deranjată de frig, aflată în drum spre un circ de pe celălalt mal al Tibrului, și un negustor evreu, pe care-l recunoșteai după bereta galbenă impusă de lege. Și cu toții, de-a valma, aveau pe chip o expresie dezgustată din cauza groazniciei duhori, care era din ce în ce mai rea pe măsură ce se apropiau de piața Sant' Angelo în Pescheria, unde miasmei carului de rahat i se alătura cea a resturilor din piața de pește, care putrezeau pe jos de șase zile.

Când ajunseră în piață, lumea îngheșuită trecu de carul de rahat și se pierdu în micul Babel de personaje care umpleau Sant' Angelo în Pescheria.

Și negustorul, al cărui nume era Șimon Baruch, iuți pasul, uitându-se nervos în jur și dezvăluind o fire temătoare. Încheiase o afacere foarte bună în piața de funii din apropiere, vânzând un număr mare de frânghii împletite care tocmai sosiseră la bordul unei ambarcațiuni ancorate în portul Ripa Grande, și reușise să scoată toată suma în bani peșin în loc de obișnuitele cambii. Așadar, înainta adus de spate, strângându-și pe el mantaua cu amândouă mâinile, îngrijorat că săculețul din piele, plin de monede, ar putea să-i fie furat pe străzile Romei.

Șimon Baruch îl băgă de seamă pe demnitarul unei țări exotice, cu mustăți mari răsucite, însoțit de doi harapi uriași cu iatagane cu intarsii, cu plăsele din colți de elefant. Văzu jongleri cu piele măslinie, poate macedoneni sau albanezi. Și un mic grup de moșnegi, așezați în fața caselor lor, pe scaune de paie, care jucau zaruri, într-o cutie de lemn așezată pe pământ. Apoi, trei femei sărmane care se învăteau în jurul tejghelelor de marmură pentru pește pe care de-acum zăceau câteva coșuri de răchită,

cu macrouri din Isola Sacra și cu bibani de Bracciano. Femeile cotrobăiau printre resturile aruncate pe jos, în căutarea unui cap sau a unei cozi care să dea gust zemii din ierburi sălbatice, adică tot ce aveau să pună pe masă în seara aia. Două aveau în jur de patruzeci de ani și buzele, strânse de frig, erau nefiresc încleștate, trădând o lipsă considerabilă de dinți în gură. În schimb, a treia era foarte tânără. Avea păr roșcat și o piele care se bănuia albă și transparentă ca alabastrul sub jegul care o acoperea. Șimon Baruch se gândi că semăna cu Susanna pândită de bătrâni din episodul cărții profetului Daniel.

- Dați-vă-ncolo, curvelor, că, de nu, vă arunc și pe voi în troacă, zise unul dintre pușcăriașii de la carul cu rahat, apropiindu-se de resturile de pește cu lopata-n mână.

Oștenii răsără și le făcură semn femeilor să se îndepărteze.

Șimon Baruch înaintă cu capul plecat spre Teatrul lui Marcellus, unde în sfârșit punga cu bani ar fi putut fi în siguranță. Însă se întoarse să se uite încă o dată la fata ispititoare cu părul ca arama și observă că-i arunca o privire unui puști zdrențăros, cu o carnație gălbejită și păr lung, murdar, aproape lipit de cap, care stătea așezat ceva mai încolo printre gunoaiele din Portico Ottavia, aruncând cu pietre într-o capră care păștea urzici și paracherniță. Pentru o clipă, lui Șimon Baruch i se părură că-l zărise deja pe puști, poate chiar în dimineața aia, la piața de funii. Și în timp ce-l privea fix, cocoșându-se și mai mult, puștiul îi strigă privindu-l în ochi:

- Bereta voastră-i de stofă bună, jupâne evreu! Să înflorești și să prosperi!

Șimon Baruch se întoarse brusc, fără să răspundă, și văzu că un puștan cu o față uimită, sprijinit de zid pe partea cealaltă de piață, venea repede spre el cu mâna întinsă. Era un uriaș, mare și lat, cu păr des și spălăcit, ca nutrețul pentru asini, și cu o tunsoare ca de animal, care aproape făcea să-i dispară

fruntea. Era îmbrăcat în zdrențe și-și mișca într-un fel caraghios picioarele puternice și scurte, clătînându-se pe trunchiul îndesat. Și brațele erau scurte, oarecum disproporționate. „Semăna cu un pitic uriaș”, se gândi negustorul. Chiar de la prima privire îl socoti un dement. Însă fu sigur de asta când uriașul, strângând ochii ca și cum s-ar fi temut să nu fie cotonogit, vorbi cu o voce guturală, lipsită de nuanțe, într-o limbă ciudată, în care silabele se amestecau între ele:

– Doi firfirici, jupâne... Ai bunătate de doi firfirici de pomană, ilustre domnia voastră.

– Dă-te din drum, îi zise grăbit negustorul și-și agită o mână în aer, ca și cum ar fi gonit un muscoi.

Uriașul își apără înspăimântat fața, dar rămase înțepenit locului repetând:

– Un firfirc, jupâne preabunule... un firfirc doară.

Apoi, chiar dinaintea fațadei bisericii Sant' Angelo, îl apucă de un braț, cu mare forță.

Șimon Baruch se întoarse speriat.

– Să nu m-atingi pe mine cu labelle alea împutite! mârâi la el, încercând să-și ascundă spaima care-i și luase suflul.

Exact în clipa aceea, un băiat de vreo șaisprezece ani, cu pielea închisă și cu părul negru ca smoala, slab și dezlânat, cu o șapcă galbenă pusă arogant într-o parte pe frunte, dădu colțul la biserică, alergând. Băiatul aproape se împiedică de negustor și se agăță de spatele lui să nu cadă.

– Iertare, domnule, se scuză imediat, dar apoi, văzând bereta galbenă pe care o purta și celălalt, adăugă:

– *Shalom Aleichem*, și lăsă capu-n jos în semn de respect.

– *Aleichem Shalom*, răspunse mecanic Șimon Baruch, pe de o parte, liniștit de vederea unui coreligionar, pe de alta, încă agitat fiindcă nu reușea să se desprindă din strânsoarea dementului.

– Nu, io văzutu-l-am primu'! protestă uriașul, aprinzându-se de furie, întors către nou-sosit. Jupânul cel bun mie-mi dă de pomană! și, ținându-l de braț pe negustor, îl îmbrânci violent pe băiatul cu beretă galbenă.

– Cară-te!

– Lasă-mă, nenorocitul! zbieră Șimon Baruch către dement, cu o undă de spaimă în glas.

– Lasă-l! zbieră și băiatul și se năpusti curajos spre uriașul care însă, cu un pumn în stomac, îl făcu să se îndoie.

Dar băiatul nu se lăsă și iar sări pe el, lovindu-l în față.

Uriașul scoase un sunet gutural, dădu drumul negustorului, îl înșfăcă înfuriat pe băiat, îl răsuci în aer și îl aruncă înspre Șimon Baruch, trântindu-i astfel pe amândoi la pământ.

Gărzile, care la început se grăbiseră să liniștească încăierarea, se puseră pe râs văzându-i în noroi pe cei doi cu berete galbene ca și cum s-ar fi luptat între ei. Și toate vânzătoarele de pește râdeau, cu mâinile-n sold, făcând să le tresalte țâțele. Și râdeau demnitarul marelui vizir și cei doi harapi cu iatagane. Și jonglerii albanezi încetaseră să mai arunce cu bilele lor în aer și cei doi soldați spanioli, deși nu încetinisera pasul, mergeau de-a-n-dăratelea ca să nu piardă spectacolul. Până și învățații germani se opriseră și-și puseră pe nas ochelarii.

– Omoară-i! zbieră puștiul care dădea cu pietre în capră, ceva mai încolo, întărâtându-l pe dement.

Și ocnașii se puseră pe râs și unul îi strigă uriașului:

– Arată-le ce poți! Ia-i în șuturi!

Atunci prostănacul îi trase un șut în burtă băiatului cu beretă galbenă, care îl ajuta pe negustor să se ridice. Băiatul gemu, se întoarse către Șimon Baruch și îi spuse, cu ochii plini de groază:

– Fugiți odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi, urlând, se aruncă asupra uriașului, cu forța disperării. Îl lovi iar și o luă la goană.

Uriașul se luă după băiatul cu beretă galbenă, spre malurile Tibrului, și numaidecât puștiul cu tenul gălbui se luă după el urlând:

– Jidan de rahat! Ești mort, jidan de rahat!

Șimon Baruch se gândi că ar fi trebuit să-l ajute pe tânărul coreligionar. Însă numai o clipă. Apoi, spaima care-i tiraniza viața avu câștig de cauză și negustorul o luă la goană în direcția opusă, către Teatrul lui Marcellus.

Vânzătoare de pește, ocnași, oșteni și toți oamenii adunați în Sant' Angelo in Pescheria râdeau, cu privirile ațintite pe puștiul și pe uriașul care se luaseră după tânărul cu bereta galbenă.

În zăpăceala asta, fata cu piele de alabastru care scormonea printre resturile de pește întinse o mână spre un coș de răchită care se afla pe marginea unei plăci de marmură, luă cât putu de multe macrouri, le lăsa să alunece pe mânecă și apoi, în liniște, ținându-și răsuflarea, se îndepărtă fără ca vânzătoarele de pește să o observe.

Între timp, băiatul cu bereta galbenă dăduse colțul și cei doi urmăritori erau de-acum în spatele lui, continuând să strige insulte la adresa evreilor. Un bețiv care de-abia se ținea pe picioare se postă în mijlocul uliței, cu brațele desfăcute, și urlă la băiatul care tocmai venea spre el:

– Oprește-te, Iscariot scârbos!

Băiatul se opri la un pas de bețivan.

– Răspunde la această întrebare: de la unu la zece, cât de cretin poți să fii? îl întreabă.

Bețivul rămase nemișcat, cu o expresie tâmpă pe față.

Băiatul își scoase bereta și-i dădu cu ea în cap, râzând.

– Cât te gândești, mai trage-i o dușcă, fiindcă-i mai bine, îi spuse. Puse deoparte bereta și se întoarse spre puștiul cu pielea gălbejită și spre uriașul care de-acum îl ajunseseră din urmă.

– Mișcați-vă, le ordonă.

Bețivul se uită la ei fără să priceapă.

– Nemernicule, îi zise puștiul cu pielea gălbejită și scuipă spre el.

Merseră repede, toți trei împreună, în tăcere. Dădură colțul următor și atunci băiatul îi trase un cot uriașului.

– Idiot pocit, învață să mă lovești încet, îi zise.

Uriașul avea o privire înspăimântată și dezorientată.

– Iartă-mă, se smiorcăi.

Băiatul se întoarse spre al mai mic.

– Încearcă să-ți ții în frâu fiara. Se îndoi de șale. Mi-ai făcut zob stomacul cu șutul ăla, idiot pocit ce ești, îi zise.

– Cere-i scuze, îi porunci picii dementului.

– Iartă-mă, Mercurio... scânci uriașul. Nu cuțite la Hercule, te rog.

– Nu, nu te tai cu cuțitul, nătărăule, zise Mercurio, îndreptându-se de șale.

Puștiul îi dădu un brânci uriașului.

– Ai să-ți aduci vreodată aminte că ai putere de elefant? îi zise.

– Da, Zolfo... încuviință rușinat uriașul. Hercule nătărău.

– Da, vezi să nu, bombăni Zolfo. Apoi se întoarse către Mercurio:

Ai să vezi că va deveni mai priceput...

În clipa aceea, din piața Sant' Angelo in Pescheria se auzi un urlet.

– M-au jefuit! Puneți mâna pe hoți! urla negustorul.

Se auzi hohotul de râs al mulțimii, care înțelesese ce se întâmplase și se distra mai dihai ca înainte.

– Sunt ruinat! Puneți mâna pe hoți! Blestemații! Blestemați să fiți!

Și, cu cât urla mai disperat Șimon Baruch, cu atât mai tumultuoase erau hohotele de râs ce se auzeau din piață, ca un vuiet, ca la teatru.

– Să ne cărăm de aici, zise Mercurio.

Trecură malul în dreptul insulei Tiberina și, în timp ce coborau spre o gură de canal ascunsă printre măracini, fata cu păr arămiu și piele de alabastru îi ajunse din urmă.

– Avem cina, zise ea mândră, arătând cele cinci bucăți de macrou pe care le furase.

– Avem mult mai mult, Benedetta, zise Zolfo.

Mercurio scoase săculețul plin de monede pe care îl furaseră de la negustor. Observă că pe piele era pictată o mână roșie. Desfăcu șiretul, se ghemui și răsturnă monedele pe pământ. Soarele la asfințit făcu să strălucească monedele ca și cum ar fi fost jăratice scânteietor.

– Sunt de aur! exclamă Zolfo.

Mercurio rămase cu gura căscată. Numără repede monedele și le împărți câte două pentru el și câte una pentru ceilalți.

– Dar noi suntem trei... începu să protesteze Zolfo.

– Ideea loviturii e a mea, zise aspru Mercurio. Eu sunt cel care am pus la cale înșelătoria, voi în locul meu v-ați fi dat de gol imediat. Se uită la ei cu dispreț. Sunteți doar doi tovarăși, ba chiar unul și jumătate, fiindcă tembelul face doar jumătate. Și femeia doar ține de șase.

Își puse monedele în săculeț și îl legă la loc. Se ridică și arătă spre monedele de pe jos.

– Aia e partea voastră, și am fost mai mult decât generos. Dacă nu vă convine, lucrați pe cont propriu.

Apoi îi țintui cu o privire sfidătoare.

– E bine așa, zise Benedetta susținându-i privirea.

Zolfo se aplecă să adune monedele.

– Cel puțin ne-am lămurit cu cine comandă dintre voi trei, râse Mercurio.

– Vrei să mănânci cu noi peștele? îl întreabă Benedetta.

Zolfo se uită la Mercurio cu speranță.

– Nu îmi place să mănânc în tovărășia altora, răspunse brusc Mercurio. Dacă am nevoie de voi, știu de unde să vă iau. Ridică chepengul canalului. Și să nu-i spuneți nimic lui Scavamorto, că va găsi o modalitate să vă fure.

– Putem rămâne cu tine, zise Zolfo.

– Hai valea, zise Mercurio. Eu mă simt bine așa. Și locul ăsta-i al meu, răspunse Mercurio.

Apoi se strecură în gura de canal care era casa lui.

Când Mercurio îi auzi pe cei trei îndepărtându-se în liniște, târșâindu-și încălțările prin noroi, se trase sub chepeng și începu să înainteze în patru labe prin galeria joasă și strâmtă, construită din mici pietre pătrate, întrerupte și acoperite de alge cleioase. Numai ce simți în palmă placa netedă pe care o cunoștea foarte bine, că se și ridică în picioare, lăsă capul spre stânga, fiindcă știa că era acolo o ieșitură, în boltă, care trebuia evitată.

Jos acolo zgomotul Cetății Sfinte nu reușea să răzbată. Peste tot era liniște. O liniște grea, profanată numai de sunetul neîntrerupt al picăturilor de apă și de pașii grăbiți ai șobolanilor. Mercurio simți un gol în suflet. Și ca un fel de gheață-n stomac. Se întoarse până la chepeng, pentru a le spune puștilor că puteau petrece noaptea împreună. Dar când se iți pe malul apei, Benedetta, Zolfo și Hercule pleaseră. „Ești un cretin încăpățânat”, își spuse. Se întoarse pe urmele lui și înaintă prin hornul boltit din tuf, cu pilaștri de cărămidă plasați la fiecare zece pași. În centru se scurgea leneș un pâraiaș de lichid puturos de canalizare. După ce trecu de primii trei stâlpi de cărămidă, se strecură într-o nișă strâmtă, săpată în tuf. Frecă iasca pe care o avea în buzunar și aprinse o torță înfipă-n perete.

Flacăra tremurătoare produsă de cârpele îmbibate în smoală ilumină un loc pătrat, înalt de o prăjină și mai bine. În mijlocul mării încăperi se ridica o schelărie nefinisată cu aspect nu neapărat stabil, alcătuită din patru montanți și grinzi să formeze platforma, largă de doi pași pe doi, în vârful căreia dormea Mercurio, ferit de umiditatea pământului, pe un pat de paie acoperit cu două valtrapuri pentru cai cu stema pontificală brodată pe ele, șterpelite și acestea dintr-un grajd. O parte din schelărie era închisă de o cuvertură grea, destrămată în mai multe locuri, care semăna cu o pânză veche de corabie.

Mercurio se sui pe scăriță. Înfpise torța într-o gaură pe care o scobise în zid cu dalta. Desfăcu săculețul furat de la negustor și răsturnă monedele pe blana de lemn a locuinței lacustre. Se uită la ele cum strălucesc. Le numără din nou. Douăzeci și patru de monede de aur. O avere. Dar, în loc să se bucure, îi răsună în ureche blestemul negustorului. Se înspăimântă că îl va paște o nenorocire. Se povestea că evreii încheiau pacte cu diavolul și că erau mari vrăjitori. Mercurio își făcu semnul crucii. Se uită la mâna roșie pictată pe săculețul de piele. I se făcu teamă de acel desen. Aruncă săculețul negustorului și puse monedele într-un alt săculeț, mai ușor, de pânză.

Luă o bucată de pâine uscată dintr-un sac de piele. Se înfășură în valtrapuri și începu să molfăie bucata de pâine, luptându-se cu dorința de a ieși de acolo. Cam de vreo trei luni liniștea și singurătatea din canal îl îngrozeau. Se aplecă din culcușul suspendat să se uite în jos, spre fundul umed al canalizării.

- Nu-i pericol, își spuse cu glas tare. Mai mestecă încă puțină pâine, se aplecă din nou să scruteze pe jos. Se ghemui mai tare sub valtrapuri. Dormi, își porunci.

Dar nu reușea. În urechi îi răbufnea teribilul zgomot de acum trei luni, când apa invadase canalul. Și chițaielile șobolanilor care căutau o cale de scăpare. Făcu ochii mari și se așeză în șezut,

adulmecând. Se uită în jos. Nu era apă. Canalul nu se inunda. Dar asta Mercurio știa deja. Scăpase de Scavamorto cam de un an, dar nu se obișnuise niciodată cu singurătatea. Și nu se obișnuise niciodată s-o admită.

– Mercurio... auzi el. Și iar: Mercurio... ești acolo?

Sări din culcușul suspendat, cu torța în mână. Se arată la intrarea refugiului său și se trezi în fața lui cu Benedetta, cu Zolfo și cu Hercule.

– Ce vreți? V-am zis să plecați, făcu el.

Nu era în stare să le spună că era fericit că-i vede. Nu era obișnuit să spună anumite lucruri.

– La Hanul Poetilor... începu să povestească Benedetta, cu lacrimi în ochi, uite, hangiul...

– Ne-a furat o monedă de aur! încheie Zolfo.

– Nu mă interesează, făcu Mercurio și-i agită torța pe la nas.

– Am dăruit peștii unor cerșetori, continuă însă Benedetta. Noi voiam să mâncăm ca ai bogați... Atunci m-am dus la han și am comandat toate bunătățile și hangiul... m-a întrebat dacă aveam cu ce să plătesc. Eu i-am arătat o monedă de aur, iar el a vrut s-o încerce cu dinții, să vadă dacă-i bună. Apoi mi-a spus: „Moneda asta-i a mea. Dacă vrei, cheamă și gărzile Sanctității Sale și denunță-mă, asta dacă poți explica de unde vine moneda asta de aur, ținând cont că puți a hoată de la o poștă. Dispari!“. A început să râdă și, pe când mă îndepărtam, îl auzeam că tot râde...

– Hoț blestemat! exclamă Zolfo.

Mercurio se uită fix la el.

– Și ce vreți de la mine?

Benedetta îl privi aproape surprinsă.

– Eu... începu să zică.

– Noi... se bâlbâi Zolfo.

Mercurio se uita fix la ei, în tăcere.

– Ajută-ne, zise în cele din urmă Benedetta.

– Da, ajută-ne, îi ținu isonul Zolfo.

– De ce aș face-o? întrebă Mercurio.

Puștii lăsară privirea în pământ. Urmă o clipă de tăcere.

– Hai să plecăm de aici, zise Benedetta. Se pare că ne-am înșelat.

Mercurio se uită în tăcere la ei. Păreau trei câini vagabonzi, ca ăia care se vedeau rătăcind prevăzători pe străzile Romei, în creierul nopții, toți numai piele și os, gata să li se zbârlească blana la cel mai mic fâșâit și s-o ia la goană la vederea unei umbre. Și asemenea acelor câini, și ei își dezveleau dinții, sperând să fie luați drept animale feroce, când de fapt le era teamă și de o singură aruncătură de piatră. Mercurio știa ce simțeau ei. Pentru că la fel simțea și el.

– Așteptați, zise în timp ce ei se întorceau să plece. Cine e hangiul ăsta care v-a furat moneda de aur?

– De ce, ce-ți pasă ție? zise Benedetta.

Mercurio zâmbi. Poate găsisese o modalitate de a-i reține. Și de a-și păstra și propria mândrie.

– Mie, nimic, însă ar fi distractiv să găsim o metodă să i-o plătim.

– Trebuie să ne gândim, ezită Benedetta.

– Veniți, făcu Mercurio strecurându-se în refugiu. Să fie clar însă, vă ajut să recuperați moneda și pe urmă fiecare cu drumul lui.

– Sunt mulțumită c-o spui, replică Benedetta, fiindcă ideea de a avea un alt țânc de îngrijit chiar nu pot să o înghit.

Mercurio râse și le arătă deschizătura:

– Mai întâi doamnele.

Odată intrați și văzând locuința lacustră, puștanii căscară gura uimiți.

– Ce-i în spatele cuverturii? întrebă Zolfo.

– Vezi-ți de treburile tale, zise Mercurio cățărându-se în culcușul suspendat. Și amintiți-vă că locul ăsta-i al meu.

- E un canal, pute a rahat. Ține-ți-l. Cine vrea să trăiască într-un canal? îi zise Benedetta, urmându-l.

- Eu, răspunse Mercurio.

- Din partea mea poți chiar să te îneci aici, făcu Benedetta.

- Să nu mai spui asta niciodată! sări Mercurio, furios, cu ochii cât cepele.

Benedetta făcu un pas înapoi. Locuința lacustră se clătină. Puștii înlemniră.

- Ce idee idioată am avut, bombăni Mercurio, calmându-se. Se strecură sub un valtrap. Îl aruncă pe celălalt puștilor. Împărțiți-l, altceva nu-i. Și nu vă lipiți de mine.

Benedetta aranjă paiele și îi puse pe Zolfo și pe Hercule să se întindă. Apoi se lungi și ea.

- Nu stingi torța? îl întrebă pe Mercurio.

- Nu, zise el.

- Ți-e frică de-ntuneric? chicoti Benedetta.

Mercurio nu răspunse.

- Lui Hercule nu-i e frică de întuneric, zise dementul, cu mândria unui copil.

- Taci, îi făcu observație Zolfo.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Se auzeau doar fâșâitul torței și pașii grăbiți ai șobolanilor prin tunele.

- Le urăsc lăbuțele de rahat, făcu Mercurio, ca și cum ar fi vorbit cu sine.

Niciunul dintre puști nu vorbi.

- Acum trei luni fluviul a crescut pe neașteptate... începu încet Mercurio. Nimeni nu vorbi. După câte știa, ar fi putut să fi și adormit. Dar nu-i păsa, avea nevoie să povestească. Era prima oară când o făcea. Apa scârboasă a Tibrului a inundat canalul. Nu știam ce să fac... Apa creștea și tot creștea... toți șobolanii înotau și scoteau sunetele alea ale lor oribile... erau zeci... sute...

Se opri. I se tăia respirația-n gât, lacrimile îi urcau în ochi. Îi era frică. La fel ca atunci. Dar nu voia să o arate.

- Și dup-aia?... întrebă glasul Benedettei.

Zolfo se băgă în Hercule.

- Șobolanii se îndreptau spre punctul prin care intra apa... reluă Mercurio, cu un fir de voce. Mi-era silă de ei, nu mai văzusem atâția... și atunci m-am îndreptat în cealaltă direcție... către ramurile periferice ale canalului, cele mai soioase de dedesubtul orașului... și pe urmă... am întâlnit un nenorocit... un bețivan... Îl cunoșteam fiindcă-l furam de tot ce avea de fiecare dată când era beat... Și el... El m-a înșăcat de haină și a zbierat la mine că trebuia să urmez șobolanii. „Șobolanii, zicea, șobolanii știu încotro s-o ia. Înnoată cu șobolanii.“ Și eu... eu, nu știu de ce, l-am ascultat... era doar un bețivan de rahat... „Du-te cu șobolanii!“ urla. Atunci, chiar dacă mi-era silă de ei, i-am urmat... iar unii se urcau în spinarea mea și pe cap... și scoteau sunetele alea... scârboase...

Benedetta se înfioră. Zolfo se agăță de Hercule.

- Apoi apa a invadat totul și șobolanii s-au cufundat... Nu vedeam nimic, dar în timp ce înotam, pe sub apă, îi simțeam... îi simțeam cu mâinile... și credeam c-o să-mi explodeze plămânii... Mercurio găfâia ca și cum ar fi trăit din nou acea lungă apnee. Am ajuns la chepeng, l-am împins și am urcat la suprafață... Am ajuns pe mal odată cu șobolanii și am rămas acolo, să-l aștept pe bețivan... ca să-i mulțumesc. Și-mi părea rău că-i furasem atâtea lucruri prăpăditului ăluia care mă... ce mai, mă salvase... Am rămas acolo toată ziua... dar nimic. Și după o săptămână, când s-a retras fluviul, m-am întors aici. În timp ce-mi căutam lucrurile, am mers pe un braț periferic spre est... Mercurio tăcu.

Niciunul dintre puști nu vorbi.